

JOLANTA BLICHARZ

Uniwersytet Wrocławski

DOI: 10.19195/0137-1134.105.2

POZYCJA FUNDACJI W SFERZE PROWADZONEJ PRZEZ NIĄ DZIAŁALNOŚCI LECZNICZEJ

Kluczowym z punktu widzenia prowadzenia działalności leczniczej jako działalności gospodarczej przez fundacje jest przepis art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach¹, zgodnie z którym „Fundacja może prowadzić działalność gospodarczą w rozmiarach służących realizacji jej celów. Jeżeli fundacja ma prowadzić działalność gospodarczą, wartość środków majątkowych fundacji przeznaczonych na działalność gospodarczą nie może być mniejsza niż 1000 złotych”. Trzeba jednak stwierdzić, że w trybie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie² zarówno fundacje, jak i stowarzyszenia są organizacjami pozarządowymi niedziałającymi w celu osiągnięcia zysku. Oznacza to, że działalność gospodarcza nie może stanowić wyłącznego zadania fundacji. Może być jedynie sposobem pozyskiwania środków na realizację celów głównych fundacji. W przypadku gdy fundacja zamierza podjąć działalność gospodarczą już po wpisaniu do KRS³, a postanowienia statutu nie uwzględniają takiej możliwości, podjęcie tej działalności jest możliwe w trybie zmiany statutu.

W literaturze przedmiotu można spotkać się z rozbieżnością stanowisk w kwestii prowadzenia przez fundacje działalności gospodarczej. Według C. Wiśniewskiego: „połączenie działalności obliczonej na osiągnięcie zysku z działalnością bezdochodową w ramach tego samego podmiotu czyni często niemożliwe oddzie-

¹ Tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 40.

² Tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 239.

³ Por. ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, tekst jedn. Dz.U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 z późn. zm.; zob. także w kwestii stowarzyszeń i fundacji jako osób prawnych prowadzących działalność gospodarczą: T. Kocowski, [w:] A. Borkowski *et al.*, *Administracyjne prawo gospodarcze*, Wrocław 2003, s. 109–110.

lenie tych dwóch sfer aktywności”⁴. Dla tego sposobu myślenia dominujące jest przekonanie, że do zachowania „czystości” konstrukcji organizacji bezdochodowej istnieje potrzeba wyeliminowania prowadzenia przez nią działalności gospodarczej⁵. Ponadto przyjmuje się, że działalność gospodarcza fundacji nie stanowi jej celu ani sposobu realizacji celu statutowego. Jest ona jedynie źródłem dochodów fundacji, źródłem pomnażania majątku początkowego fundacji⁶. Zdaniem H. Ciocha zarówno fundacje, jak i stowarzyszenia będące instytucjami powołanymi do realizacji niegospodarczych celów społecznie użytecznych tylko ubocznie mogą prowadzić działalność gospodarczą⁷. Według innych autorów powodem do podejmowania działalności gospodarczej przez fundacje i stowarzyszenia jest możliwość osiągnięcia zysku, który ma służyć rozwijaniu działalności statutowej⁸.

Niezależnie od odmienności stanowisk w sprawie prowadzenia działalności gospodarczej przez fundacje jako organizacje pozarządowe należałoby przyjąć, że działalność ta nie może być głównym celem działania, lecz jedynie środkiem umożliwiającym pozyskanie środków finansowych na realizację działalności statutowej i powinna pozostawać z nią w ścisłym związku. Istotne jest przy tym rozgraniczenie tej działalności gospodarczej, która jest zgodna z postanowieniami statutowymi, i takich inicjatyw, które temu nie służą⁹.

Choć istota fundacji, oceniając ją z prawnego punktu widzenia, nie uległa zasadniczej zmianie, to jednak trzeba też stwierdzić, że w obowiązujących przepisach prawnych działalność tych podmiotów nie rysuje się dostatecznie jasno; że zamazywane są kryteria rozdziału działalności statutowej i gospodarczej. W tej zasadniczej, w moim przekonaniu, części niniejszego artykułu pozwolę sobie zarysować problem braku spójności systemu prawnego w konfrontacji ustawy o fundacjach i ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z przepisami ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej¹⁰.

Jak już zaznaczono, polska doktryna przyjmuje powszechnie pogląd, że działalność gospodarcza nie może być działalnością statutową fundacji i odwrotnie.

⁴ C. Wiśniewski, *Tworzenie i funkcjonowanie organizacji pozarządowych — wybrane problemy cywilnoprawne*, „Glosa” 1999, nr 4, s. 1.

⁵ *Ibidem*, s. 1.

⁶ Zob. D. Bugajna-Sporczyk, *Fundacja*, „Prawo Służb Organizacyjno-Prawnych” 2001, nr 11, s. 3.

⁷ H. Cioch, *Status polskich fundacji w świetle judykatury*, „Rejent” 2000, nr 5 s. 19–20.

⁸ Zob. J. Brol, *Problem upadłości organizacji społecznych*, M. Praw. 1995, nr 1, s. 4. Na uwagę zasługuje także stanowisko C. Kosikowskiego, który zauważa, „że to nie działalność gospodarcza stowarzyszenia nie może być prowadzona w celach zarobkowych, lecz dochód z tej działalności ma być przeznaczony na cele statutowe stowarzyszenia. Gdyby działalność gospodarcza nie była prowadzona w celach zarobkowych, to nie można byłoby z niej osiągnąć dochodu i przeznaczyć go na cele statutowe stowarzyszenia” — zob. C. Kosikowski, [w:] M. Waligórski, *Nowe prawo działalności gospodarczej*, Poznań 2001, s. 169.

⁹ Zob. J. Blicharz, *Przykład fundacji*, [w:] *Prawo administracyjne*, red. J. Boć, Wrocław 2001, s. 172; por. też J. Blicharz, *Ustawa o fundacjach. Komentarz*, Wrocław 2002, s. 35.

¹⁰ Tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 618.

Działalność gospodarcza musi być podporządkowana działalności statutowej, co oznacza, że jej funkcja sprowadza się do sposobu realizacji podstawowych celów fundacji. Wynikający z treści art. 5 ust. 5 ustawy o fundacjach wymóg prowadzenia działalności gospodarczej w rozmiarach służących realizacji celów statutowych fundacji oznacza podporządkowanie rozmiarów działalności gospodarczej realizowanym przez fundacje celom statutowym oraz zachowanie akcesoryjności działalności gospodarczej względem działalności statutowej¹¹. Podobnie niekomercyjny charakter działalności fundacji jako formy prawnej organizacji pozarządowej podkreśla art. 3 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, zgodnie z którym organizacje pozarządowe to organizacje „niedziałające w celu osiągnięcia zysku”¹². Z przesłanką tą łączy się zakaz dystrybuowania zysków z prowadzonej działalności między członków organów fundacji lub jej założycieli i pracowników. Ogólnie można stwierdzić, iż z prawnego punktu widzenia niefinansowy (non profit) cel działalności fundacji oznacza, że prowadzona przez nie działalność gospodarcza może mieć tu jedynie charakter poboczny względem działalności celowej (statutowej)¹³. Z tego względu nadawanie działalności gospodarczej fundacji znaczenia działalności podstawowej jest niedopuszczalne.

Oceniając działalność leczniczą z punktu widzenia prawa, tzn. działalność polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych¹⁴, należy podkreślić, iż jest ona działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej¹⁵. Wśród podmiotów leczniczych wymienionych w ustawie o działalności leczniczej znajdują się m.in. fundacje i stowarzyszenia, których celem statutowym jest wykonywanie zadań w zakresie ochrony zdrowia i których statut dopuszcza prowadzenie działalności leczniczej (art. 4 ust. 1 pkt 5 cyt. ustawy). Warto w tym miejscu wskazać na specyficzne cechy działalności gospodarczej, na którą składają się następujące elementy: zarobkowość, zorganizowanie oraz ciągłość. Wynika to z treści art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodar-

¹¹ Postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 2002 r., I CKN 1568/99.

¹² W trybie art. 3 ust. 2 pkt 1 i 2 cyt. ustawy organizacjami pozarządowymi są:

„1) niebędące jednostkami sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych lub przedsiębiorstwami, instytutami badawczymi, bankami i spółkami prawa handlowego będącymi państwowymi lub samorządowymi osobami prawnymi,

2) niedziałające w celu osiągnięcia zysku osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, w tym fundacje i stowarzyszenia”.

¹³ Zob. postanowienie SN z 7 maja 2002 r. (ICKN 162/00), LEX nr 55244.

¹⁴ Z art. 3 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej wynika, że działalność lecznicza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych. W myśl art. 3 ust. 2 tej ustawy działalność lecznicza może również polegać na: 1. promocji zdrowia lub 2. realizacji zadań dydaktycznych i badawczych w powiązaniu z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i promocją zdrowia, w tym wdrażaniem nowych technologii medycznych oraz metod leczenia.

¹⁵ Tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 584.

czej, zgodnie z którym działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Charakterystyczne jest więc dla działalności gospodarczej to, iż cel zarobkowy pozwala na jej odróżnienie od innej działalności, np. społecznej, która jest wykonywana z pobudek czysto altruistycznych. O zorganizowaniu działalności można mówić, gdy związana jest z wyborem określonej formy organizacyjno – prawnej jej wykonywania. Natomiast ciągłe prowadzenie działalności oznacza wykonywanie szeregu czynności, które zmierzają do osiągnięcia zamierzonego celu, w odróżnieniu od działalności okazjonalnej, która może być wykonywana jednorazowo. Tak więc podstawą wyróżnienia działalności gospodarczej (np. leczniczej) mającej charakter zorganizowany i celowy, będzie jej zarobkowy charakter, gdyż jest ona prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) — rozumianego jako nadwyżka przychodów nad nakładami (kosztami) tej działalności.

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż w trybie art. 16 ustawy o działalności leczniczej działalność lecznicza może być wykonywana jako działalność gospodarcza w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, jako działalność pożytku publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie lub jako działalność charytatywno-opiekuńcza. Nadto, zgodnie z art. 16 ust. 1a pkt 2 ustawy o działalności leczniczej, nie stanowi działalności regulowanej działalność lecznicza wykonywana jako niestanowiąca działalności gospodarczej działalność pożytku publicznego lub jako działalność charytatywno-opiekuńcza. Jakkolwiek działalność pożytku publicznego co do zasady nie jest nakierowana na osiągnięcie zarobku, to jednak — zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie — może ona stanowić działalność gospodarczą, jeżeli wynagrodzenie pobierane z tytułu wykonywania działalności danego rodzaju jest wyższe od tego, jakie wynika z kosztów tej działalności lub jeżeli przeciętne miesięczne wynagrodzenie osoby fizycznej z tytułu zatrudnienia przy wykonywaniu statutowej działalności odpłatnej pożytku publicznego za okres ostatnich 3 miesięcy przekracza trzykrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw — ogłasza to Prezes Głównego Urzędu Statystycznego (za rok poprzedni).

Ponadto, co wynika z treści art. 16 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej, do tej działalności stosuje się przepisy dotyczące działalności regulowanej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Szczególnie istotna jest tu kwestia odpowiedniego stosowania przepisów o działalności regulowanej, zważywszy na fakt, iż ustawodawca nie precyzuje, które przepisy i w jakim zakresie powinny być stosowane¹⁶. W dyskusjach naukowych przyjmuje się, iż wyrażona

¹⁶ Tak np. zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w orzecznictwie SN, odpowiednie stosowanie może polegać na zastosowaniu przepisu (lub jego części) wprost, z modyfikacją lub nawet na odmowie zastosowania — uchwała SN z dnia 18 grudnia 2001 r., III ZP 25/01, OSNAPiUS 2002, nr 13, poz. 301.

w art. 16. ust. 2 cyt. ustawy reguła odpowiedniego stosowania przepisów o działalności regulowanej odnosi się głównie do przepisów określających obowiązek wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą oraz do zasad kontroli działalności podmiotów wykonujących działalność leczniczą¹⁷.

Pozostaje jeszcze jednak zasadnicza kwestia — o charakterze już dyskusyjnym — dotycząca uznania fundacji wykonujących działalność leczniczą za przedsiębiorców. Odnosi się to również do stowarzyszeń oraz osób prawnych i jednostek organizacyjnych kościołów i związków wyznaniowych (art. 2 ust. 1 pkt 4, w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej). Tak więc samo uznanie w trybie wyróżnionej ustawy, iż przedsiębiorcami są m.in. fundacje, już samo w sobie ma charakter rozwiązania łamiącego podstawowe zasady polskiego porządku prawnego, dotyczące kwalifikacji rodzajów działalności tych podmiotów¹⁸. Co więcej, powiązanie działalności leczniczej z działalnością gospodarczą zostało dodatkowo wzmocnione przez przyjęcie, że podmiot leczniczy wykonuje działalność leczniczą w przedsiębiorstwie zdefiniowanym jako zespół składników majątkowych, za pomocą którego podmiot leczniczy wykonuje określony rodzaj działalności leczniczej (art. 2 pkt 8 ustawy o działalności leczniczej). Oznacza to, że fundacja wykonująca w ramach swojej działalności statutowej działalność leczniczą czynić to ma poprzez przedsiębiorstwo.

To wszystko prowadzi do stwierdzenia, iż stan prawny stworzony przez ustawę o działalności leczniczej jest jednak niespójny z ustawą o fundacjach. Dodajmy przy tym, iż z brzmienia art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej wynika, iż przedsiębiorcy to podmioty, w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej¹⁹, dla których prowadzenie działalności gospodarczej jest głównym przedmiotem aktywności. Zatem przyjęcie, iż fundacje są przedsiębiorcami, ma charakter rozwiązania burzącego podstawowe założenia ustawy o fundacjach oraz ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (art. 3 ust. 1 i ust. 2

¹⁷ A. Wołoszyn-Cichočka, G. Lubieńczyk, *Działalność lecznicza — pojęcie oraz formy i zasady wykonywania*, „Studia Iuridica Lublinensia” 2014, nr 24, s. 85.

¹⁸ Zob. H. Izdebski, *Opinia w przedmiocie charakteru prawnego działalności leczniczej prowadzonej przez organizacje pozarządowe w zakresie ich działalności statutowej*, http://www.hospicjum.krakow.pl/hospicjum/forum/opinia_hospicja2.pdf (dostęp: 16.01.2012).

¹⁹ Przedsiębiorcą w myśl art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest każdy podmiot, który według obowiązujących przepisów prawa posiada status osoby fizycznej (jeśli jest osobą pełnoletnią i nieubezważoną), osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, a jednocześnie prowadzi we własnym imieniu zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz prowadzi działalność polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze złóż, jak również działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Warunkiem uzyskania statusu przedsiębiorcy przez podmioty wskazane w art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest posiadanie zdolności prawnej i prowadzenie we własnym imieniu zorganizowanej i ciągłej działalności, mającej na celu pozyskanie korzyści majątkowej. Oczywiście każdy przedsiębiorca musi być wpisany do stosownego rejestru — bądź Ewidencji Działalności Gospodarczej, bądź do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

pkt 2), kwalifikujących działalność tych podmiotów jako niedziałających w celu osiągnięcia zysku, dla których prowadzenie działalności gospodarczej może być tylko pobocznym przedmiotem działalności.

Ponieważ nie podlega dyskusji, że fundacje i wskazane wyżej podmioty są konstrukcjami prawnymi, należałoby konsekwentnie wyciągnąć dalszy wniosek, że jako podmioty non-profit trzeba traktować tylko te podmioty, które za takie zostały przez prawo pozytywne uznane. Takie stwierdzenia wynikają z ustaw, np. z ustawy o fundacjach czy z ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Posłużenie się terminem „przedsiębiorcy” w sferze prowadzonej działalności leczniczej przez wskazane wyżej podmioty wprowadza dużą zależność (i dowolność) pojęcia tych organizacji i instytucji od treści i zakresu tej działalności. Abstrahując od oczywistej konstatacji, iż działalność gospodarcza fundacji (a także innych organizacji pożytku publicznego) ma charakter służebny względem działalności nakierowanej na realizację celów statutowych — właściwszym wydaje się, w obecnym stanie prawnym, rozwiązanie, polegające na zaliczeniu tej kategorii organizacji do podmiotów leczniczych niebędących przedsiębiorcami.

Biorąc to wszystko pod uwagę, należy również wskazać na treść art. 20 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, zgodnie z którym organizacja pożytku publicznego może prowadzić działalność gospodarczą wyłącznie jako dodatkową w stosunku do działalności pożytku publicznego oraz że przeznacza nadwyżkę przychodów nad kosztami na działalność pożytku publicznego, to nadal pozostaje niedookreślone pojęcie działalności „dodatkowej”. Nie ma jednoznacznej definicji, co oznacza pojęcie działalności gospodarczej jako „dodatkowej”. Jak dotychczas powszechnie przyjmowano, przychody uzyskane z jej tytułu stanowią mniejszą część wszystkich przychodów uzyskanych przez organizację. Ściśle z tym związana jest dalsza kwestia, a mianowicie wedle jakich kryteriów wyznaczyć proporcję pomiędzy działalnością, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy, tzn. prowadzoną w na rzecz ogółu społeczności, lub określonej grupy podmiotów, pod warunkiem, że grupa ta jest wyodrębniona ze względu na szczególnie trudną sytuację życiową lub materialną w stosunku do społeczeństwa, a działalnością gospodarczą w taki sposób, aby ta ostatnia posiadała jedynie subsydiarny charakter. Jeżeli więc status fundacji, a także organizacji pożytku publicznego (jako instytucji non profit) nie wyklucza możliwości prowadzenia działalności gospodarczej (np. leczniczej), oznacza to, że dochody które ona przynosi i które są wydatkowane na cele statutowe, muszą pozostawać w rozsądnej proporcji do rozmiarów tejże działalności²⁰. Jednocześnie na gruncie powyższej regulacji można przyjąć, iż prowadzenie działalności gospodarczej nie skutkuje pozbawieniem określonego podmiotu statusu organizacji pożytku publicznego. Również status organizacji

²⁰ Por. R. Trzaskowski, *Działalność statutowa a działalność gospodarcza fundacji — prawo i praktyka*, Warszawa 2003, s. 145–146.

pożytku publicznego nie wyklucza możliwości prowadzenia działalności gospodarczej (np. leczniczej).

W konkluzji można stwierdzić, iż ustawa o działalności leczniczej przewiduje zmiany zarówno dotyczące prywatnego, jak i publicznego sektora rynku usług leczniczych. Zmiany te mają przy tym znaczenie także dla pozycji prawnej fundacji jako podmiotów pozarządowych działających na szeroko pojętym rynku medycznym. Wiąże się to z podejmowaną przez nie działalnością w trybie art. 3 ustawy o działalności leczniczej, polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych ewentualnie promocji zdrowia lub realizacji zadań dydaktycznych i badawczych w powiązaniu z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i promocją zdrowia — tworzącą warunki do realizacji celów statutowych (ochrony i promocji zdrowia). Takie ustalenia mogą mieć niewątpliwie znaczenie praktyczne oraz odegrać szczególną rolę z punktu widzenia realizacji opieki zdrowotnej w Polsce. Nie rozwiązują jednakże problemów związanych z określeniem fundacji jako podmiotu leczniczego będącego przedsiębiorcą. Co ważniejsze, dokonane w art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej wyodrębnienie i określenie podmiotowego zakresu kategorii podmiotów leczniczych będących przedsiębiorcami, obejmujące nie tylko przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ale również fundacje, stowarzyszenia oraz wykonujące działalność leczniczą osoby prawne i jednostki organizacyjne Kościołów i związków wyznaniowych, nie daje się pogodzić z treścią art. 3 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, zgodnie z którym fundacje jako organizacje pozarządowe to organizacje „niedziałające w celu osiągnięcia zysku”. Ponadto w trybie rozwiązań przyjętych w ustawie o fundacjach oraz ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie działalność gospodarcza nie może być działalnością statutową podmiotów pozarządowych i odwrotnie.

Niejasności interpretacyjne budzi także regulacja zawarta w art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy o działalności leczniczej, ponieważ z jednej strony określa mianem podmiotów leczniczych te fundacje, których celem statutowym jest wykonywanie zadań w zakresie ochrony zdrowia i których statut dopuszcza prowadzenie działalności leczniczej, a z drugiej strony przewiduje możliwość prowadzenia tej samej działalności leczniczej tylko w formie przedsiębiorstwa i zrównując tę działalność z działalnością leczniczą (art. 2 pkt 8 cyt. ustawy).

Najogólniej można by przyjąć, iż ustawodawca wprowadzając do obrotu prawnego nowe pojęcia, takie jak „działalność lecznicza” czy „podmiot leczniczy będący przedsiębiorcą”, przesądził jednocześnie o statusie tej działalności i statusie fundacji ją wykonujących. Ta zależność od konkretnej regulacji prawnej jest tak silna, że mimo jednolitej nazwy pozornie ma się do czynienia z taką samą instytucją.

POSITION OF A FOUNDATION IN THE FIELD OF ITS THERAPETIC ACTIVITY

Summary

The Law on therapeutic activity provides the changes concerning both private and public sector of medical services. Those changes are relevant also for the position of foundations as non-government actors active on widely understood medical market. The foundations pursue an activity within the meaning of Article 3 of the Law on therapeutic activity, consisting in providing the therapeutic services or promoting the health or performing didactic or research tasks connected with providing therapeutic services — which creates the conditions to realize statutory tasks (protection and promotion of health).